

PEST, II. félév.

50. szám.

December 14. 1871.

Megjelenik e lap minden héten egyszer, esütörtökön.	Előfizetési ár: helyben félévre 1 frt 31 kr., egész évre 2 frt 62 kr.; vidékre fél-évre 1 frt 70 kr., egész évre 3 frt 40 kr.	A pályázatok beiktatásáért tíz sorig minden egyszeri fölvetelért 1 frt. 10 soron fölül, egyszeri közlésért 2 f., hatóbbszor közöltetik, 1 f. 50 kr. számítatik.
---	---	---

A szegény atya.

— Életkép. —

Mintegy két évtizeddel ezelőtt ismertem egy tizenkét próbás jó becsületes magyar urat, kihez mint jóltévőmhöz a szeretet és hála vonzott, kit terhes foglalatosságomtól szabadulva csaknem naponkint meglátogattam; mert e férfiú barátom, mi több: atyám vala. E férfiú az öreg Vágásy Pál volt, kivel az előtte oly kedves hársfa-lugasban, melyet önmaga plántált és nevelt, felejthetetlen emlékü boldog órákat töltöttem. Gyakran beszélgettünk az isteni gondviselés megfoghatatlan utairól, Isten jóságáról, ki mindent a mi javunkért és örömlünkért teremtett; a hitnek ritka becséről s az örökkévalóságról, mely felé naponkint közeledünk; melyek után lelkileg mind ketten boldognak érezve magunkat, a legvallásosabb érzelmek közt váltunk el egymástól.

Egy napon, mi meglepőleg hatott reám, az én különben is komoly természetű öregemet igen leverten, háza ajtajában ülve és gondolatokba mélyedve találtam, ki a helyett, hogy mint rendesen, karomra támaszkodva a kertbe vezetett volna, ma ellenkezőleg arra kért, szobájába követném őt. Izlésteljes, de egyszerű volt az, épen azért tűnt fel előttem egy abban létező ódon-alaku művészi szekrény, melyet megtekintésül ajánlva, monda: mielőtt édes öcsémnel szomorúságomnak okát egész bizalommal közleném, megmutatom a kincset, melyet e szekrény magában rejt. A szekrénynek becsesebb tartalma egy ezüst táleza volt, melyre egy elviselt és elavult pár rongyos eszima volt helyezve. E kidobni való rongy szemléletén önkéntelenül elmosolyogtam; mit látván az én öregem, kezébe véve a pár rongyos lábbelit, érzékeny hangon folytató: Ez az én legkedvesebb és legdrágább emlékem, minthogy ezzel jöttem legelőször e városba, szegény, de becsületes legény módjára a mondásként: szerencsét próbálni, melynek eddig üldözöttje voltam. Szegény munkás szü-

lőktől származva, ifju koromban, úgy látszott, hogy reám is atyám sorsa és állapota várakozik; mert a rajtam levő elavult ruhán kívül, egy árva fillér nélkül, csak az Istenbeni bizalom volt minden vagyonom. Mint tizenkét éves árva hagytam el a szülői házat, hol egy fősvény de gazdag rokonomnál a kegyelemnek keserü kenyerét ettem; s mint tudatlan, czél nélkül ide s tova barangoltam, gyakran a menhelyet és betévő falatot is nélkülözve, míg végül az irgalom alamizsnáját esdve, egy jómódu de gyermektelen család csupa számalomból felfogadott, hol az írás-, olvasás- és számolásban a falu mestere által kiképeztettem. —

Tizennyolcz éves koromban, megszokván fogadott atyám mellett a teendőket, egy gazdag bérlőhöz mentem, ki miután a kezelésbe beavatott, s mint megbizottját mindenre felhasználta: meggyőződven becsületeségemről s irányábani hűségemről, hogy saját törődött egészségén könnyítsen, a gazdálkodásban társának fogadott.

Vállalatainkat az Ur áldással tetézte; s néhány év múlva becsületes uton szerzett keresményem után elég gazdagnak lenni hittem magamat arra, hogy saját pénzemen vásárolt vagyonom kezeléséből is megéljek; tehát a terhes szolgálattal felmondottam. Az évek hosszú sora alatt, jó és bal szerenese, öröm és ürm felváltva tetézett; de minden körülmények között hűségesen megőriztem e pár lábbelit, mely engemet mint egyedüli atyai örökség — azon nyomortelt keserves helyzetre emlékeztet, melyben magamat fiatalságom éveiben mint árva találtam. Naponkint megtekintem azt, s ha szivemben bár akaratlanul is a büszkeséggel párosult hűségnek lelke olykor felébred, e rongyos ereklyére gondolva, lelkem csendje azonnal helyreáll. — Nőmet elveszítve, egyedül gyermekeimnek éltem, kiket, úgy hiszem, eléggé biztosítottam, hogy apjok ifjúkori ke-

serü napjait soha ne izleljék. E felett lelkem egyedüli vágya és boldogsága volt: azon osztály népével jótenni, melyből magam is származtam; mely minden igyekezete dacára, vallásos és erkölcsös becsületessége mellett az inség és nyomornak leginkább ki van téve, alig lévén képes annyit szerezni, mennyivel maga és családja részére a mindannapit fedezhetné. De ne bántsuk ezt: a mit tettem és teszek, Isten nevében teszem, ki fáradságos igyekezetemet kegyelmével megáldotta. Áldassék ezért az ő szent neve. —

E szavakat végezve szerény ereklyéit megcsókolva, a szekrényt becsukta, s pipára gyújtva a szabadba rándultunk, a hol hosszas néma esend után az én elérékenyült öregem eképen folytatá: Ifju barátom! most már tudja az emberiség mily osztályából származtam: alacsony születésem soha sem szégyeneltem, sőt első éveim nyomorult állapotáról mindenkor nyílt, őszinteséggel beszélek. — És ne higye, hogy ezért valaki megszólott vagy lenézett volna; mert a nyomor- és szegénységből az erényes szorgalom általi felküzdés, mindig becsülést érdemel. — A kiktől e miatt szenvedek, saját gyermekeim, a mi atyai szívemnek végtelenül fáj.

Jakab és Czeccil általam egyáltalában nem helyeselhető rossz hajlammal bírnak, kiket nagy mérvben a fenhéjázó büszkeségnek lelke szállott meg, melynek kiirtására mindent elkövettem, de sikertelenül. Alacsony származásom őket sérti s azt akarnák: hogy én, ki becsületben öszültem meg, hazugság által nemes ágból származottnak valljam magamat: Több ideje, ostromolva arra kérnek: legalább ereklyéimet ismerőseimnek ne mutassam; mert az lealázó reájok, és becsületben őket sérti.

Néhány évvel ezelőtt, gyermekeim igen egyszerűek voltak, kik iránt nőmmel egyetemben mindent elkövettem, hogy őket vallásosoknak és erkölcsösöknek neveljük; s távol a fényűzés-, büszkeség- és nagyragyástól, boldognak érezték magukat azon állapotban, melyben igyekezetem után jutottak. De nőt s anyát veszítve, mily hirtelen megváltozott minden! vallástalan és erkölestelen feslett olvasmányok, melyeket hason barátoktól tudtomon kívül szereztek, megtevék hatásukat: ők veszve vannak! Adja Isten, hogy sejtelveim ez alkalommal ne valósuljanak, s a felém közeledő veszély teljességbe ne menjen. —

Czeccil leányom folyvást regényeket olvas, melyek képzeletét felesigázzák, lassu mérget öntve szívébe. A házi foglalatosság reája nézve unalmas, a gazdálkodást szelleméhez méltatlannak tartja, a vallással keveset vagy mit sem gondol, s csak felületesen a külsőségekre szorítkozik.

Jakabnak állapota még nagyobb nyugtalanságot okoz atyai szívemnek, minthogy a vallás-ellenes érzelmek benne már meggyökereztek, s mind azt haszontalanságnak tartja, mit szent hitünk és egyházunk tanít. Hasztalan intem, szavaimra siket, vagy vitatkozva divatos eszméjü férczművek elveivel védi magát, melyek szerinte a világ és emberiség javára vannak megírva. Ninesen eröm feltartóztatni a veszélytől, melybe őt rohanni látom, mert a korrallal benne a büszkeség és minden rossz növekedik azon barátoktól ápolva, kik a lassu mérget szívébe csepegtették.

E szavak után az én jó öregem elszomorodott, vi-

gasztaltam: ne csináljon magának az ifju gondatlan könnyelműségből oly sötét rémképet, talán az egészet igen is fekete színben festi magának, s hogy ez mind az atyai gyöngéd szeretetből származott félelem képzelődése, de mind hiában; s hogy szórakoztassam, karon fogva egyet sétálék vele.

Elválásunkkor tudván azt: hogy néhány évig nem látjuk egymást, pályám folytatása végett távozni kényszerülvén az előttem oly kedves helytől, hol ifju éveimnek napjait eszmémnek élve oly zavartalanul éltem át, meghatottan mondá: Kedves öcsém, vajjon látjuk-e egymást?

— Nem kétlem — felelék, ha Isten úgy akarja, s naponkinti sétánkat ismét folytatandjuk.

— Adja az ég! rebegé öregem nyakamba borulva, és pályámhoz szerencsét kívánván, atyai áldást adva — keservesen zokogott.

A kit igazán szeretünk, attól távol lenni kínos; mert általa bizonyos ürt érzünk szívünkben, melyet vajmi nehezen lehet kipótolni.

Elválásunkkori ígéretem szerint, az én jó öregemet állapotom felől gyakran tudósítottam, de annál többet foglalkoztam vele, anélkül azonban: hogy sorsáról több éveken át, csak pár sorral is viszont tudósított volna.

Czélomnál voltam: a távolból az előttem oly kedvesemlékü várost, hol egy hosszú élet napjait, bárha keserűség, esalódás és vihar közt kellend leélnem, már üdvözöltem, jó szándékkal párosult bizalommal karolván fel azokat, kik közé az isteni gondviselés vezért.

Megérkezésem első szabad percét Vágásynak akartam szentelni. De mennyire meglepett a szokatlan néma esend, mely a lak körül uralgott; a háznak csaknem minden ablaka zárva, s a lakosztály előtti utat a tavasz bezöldellé, mintha laktalan volna a ház, melybe vezet. Meglepetésem növekedett, amint esenditésekre az előmbé jövő szolga jelenté, hogy ura kit sem fogad el, mert elzárkozva távol az emberek társaságától magánosan él. Én ostromolva követeltem, megmondva kilétemet, jelentene be Vámosynak, hogy az el- vagy nem fogadást, egyenes üzenetéből tudjam meg.

Neveimet hallván az én öreg barátom, reám nézve kivételt tett. Elhagyatott fényes termeken keresztül menve jutottam az általa lakott szobához, ki előmbé jövőn könyes szemekkel fogadott, és gyöngye fájdalmas hangon rebegé: Isten hozta édes tisztelendő öcsémuram! nem megmondottam elválásunkkor, hogy nagy szerencsétlenségtől tartok. Nem ismétlem azt, mert arról a közbeszéd által tudomást szerezhetett magának.

Én meglepetve viszonzám, ismeretlen előttem, ami itt történhetett, miután arról uram bátyám egy árva betűvel sem tudósított, ismerőseim pedig, kiket a dolog nem érdekelt, levelezésök alkalmával nem újságoltak. De nem is volt reá idő, minthogy tegnap későn érkeztem meg s fölkelve azonnal a viszontlátásra gondoltam. Itt vagyok megfogyva igen, de törve nem, hogy új pályáman edzett erővel harezkészen várjam a támadást, mint egykor hazám szent érdekében kiállottam a csaták halálhozó dühös fergetegét, kész lévén a halálra, hogy szabad hazában haljak meg.

(Folytatása következik.)

A kereszthez

Fel, fel hívő nép, zengjen a dics dala!
Dal, mely a szívnek hurjairól rezeg,
Bejárva délt, kelet- s nyugatról
Éjszaki jéghegyeken feleljen.

Egykor sudar tölgy, szent talajon növe,
Dalos madár lelt enyh-helyet ágain,
De Istenünknek halni kellvén:
Dől a fa, s ég Ura függ le róla!

Megvetve voltál, hulltak a hived,
Sötét gödörben vártad a fényugárt,
— S megérkezett. Az égre tűzve,
Győzni vívéd seregét a Nagynak.

Ragyog a fénytől a Capitolium,
Ott állsz, s a földnek mennyei tant beszélsz,
Mit hall a nép: elhagyja a bűnt,
S hálíma hangzik a Pantheonban.

Most is ragyogsz még, hirdeted a hitet,
Nem vájhatott ki eddig a bűn fia;
Ne félj, nem is fog. — Nero is volt,
S kit a keresztre huzott, az él még.

Te állsz, s a gyengék támasza, véde vagy.
Erős hitű lesz, látva a kétkedő,
Ölve kér a szenvedő irt,
Csókot ad, és mosolyogva hal meg.

Ragyogj örökké! ég Ura ültetett,
S mi égi, nem vész. Látnak a végnapon:
Mosolygva inted égbe a hűt,
S vészjele léssz a hitetleneknek.

B. J.

A pusztáról.

VI.

Késő ősszel oly gyászos ez a pusztá, az égen szürke felhők kergetik egymást, a földön zörög a falevél és a száraz avar, az éjszakai szél olyan keserves nótát füttyörész, hogy csakúgy vaczog bele az ember foga; köd és sár mindennapi vendégek, úgy látszik, nem is akarnak egyhamar eltávozni.

„Bús az erdő, a természet szomorú,
A zöld fáról lehullott a koszorú,
Messze szálltak az éneklő madarak.
Pusztaságon csak a hollók kárognak.“

Ilyenkor már nem szeret senki a szabadban, szívesen fölkeresik a meleg szobát, hol barátságos beszélgetés űzi az unalmat. Az ily pusztulól természet látása, akaratlanul is eszébe juttatja az embernek a mulandóságot, a halált, mely édes mindnyájunknak oly adóssága, melyet okvetetlen le kell fizetnünk egyikünk előbb, másik később, aszerint, a mint kinek-kinek hátránnya terjed. Böleső és sirdomb: két határkő, mi ezek közé esik, az a mi szántóföldünk, melyben kikel és megterem a buza vagy konkoly, amint azokat belevetjük. A mint munkáljuk, úgy veszítik hasznát. Igaz, e két határkő gyakran igen közel esik egymáshoz; ilyen esetekben csak azon gondolat nyújt vigaszt, hogy azon mérnök, ki ezeket kimérte, végtelenül böles, és legjobb, ha megnyugszunk rendelésein. Majd gondoskodik rólunk, majd mér egykor akkora szántóföldet, melynek vége nem lesz, és amely munka és fáradság nélkül mindig örömbuzát terem, addig türiük békével sorsunkat, mint azon anya, kiről a következő sorok szólnak.

Egy anyának volt két fia. Az idősebb halovány arezú, hosszukás ábrázatu, szépen ragyogó feketeszemű, szökehajú kedves gyermek volt. Születésétől fogva betegeskedett, ha két-három napig egészséges volt, utána hetekig beteg lett. Mennyit vesződött vele az anyja, mily békétüréssel ápolta éjjel nappal, ott virrasztott éjjelre ágya mellett ki nem fáradva soha, még a széltől is oltalmazta. Nyáron, ha szép idő mutatkozott, karjaira

vette, kivitte a szabad levegőre, és hogy örült neki, ha kissé jobban érezte magát virágot kért játéknak! — Hála Istennek, már kiüdült, szokta ilyenkor mondani. Oh mert oly szívesen hiszi azt az ember, amit őhajt.

A fiatalabb: gömbölyűképű, barnahaju, kövér kis gyermek volt. Épkezű és lábu, eleven, egészséges: öröm ránézni; folyton nevetgélt, jatszott.

Ha kérdezték az anyát: melyiket szereti jobban? azt felelte: ő nem tud különbséget tenni köztök. Az idősebbet azért szereti, hogy olyan beteges, szegénynek de kevés öröme van a világon; a másikat meg azért, hogy olyan eleven, úgy tudja magát kedveltetni. — Ha meg kellene válnia egyikőtől: melyiket választaná? Egyiket sem, mert ő egyformán szereti mindkettőt, ő nem tudna választani.

Történt, hogy az idősebb fiu, amint várni lehetett, betegsége kifejlődése folytán, meghalt. Sirt az anya keservesen, temetéskor:

„Megzendül egy biztató szó:
„Mennyek utja a koporsó,
Mért sirtok hát, mért kesergetek,
Ha anygallá lesz a gyermek!““

De azért az anya soká nem tudta elfeledni gyermekét, nem tudott megbarátkozni azon gondolattal, hogy meghalt, minden darab ruhája emlékeztette a gyász-eseményre.

Idő haladtával, midőn a visszaemlékezés nem esett oly fájdalmasan, azt kérdezé az anyja: Meglátom-e én még fiamat? Mindenesetre — majd a föltámadáskor. — De megösmere engem? — Hogyne ismerné; és akkor aztán együtt lesznek, örökre. Nemde jól választott az Isten? a beteget magához szólította, az egészségeset itt hagyta vigaszul. — Oh igen! mégis mily jó az Isten, és megnyugodott.

Mily vigasztaló a föltámadásról szóló hitágazat, mint edesíti meg a legnagyobb keservet is! „A halál eszméje csak addig

rettentő, még benne az elválás eszméjével a viszonzítás gondolata nem egyesül.⁴

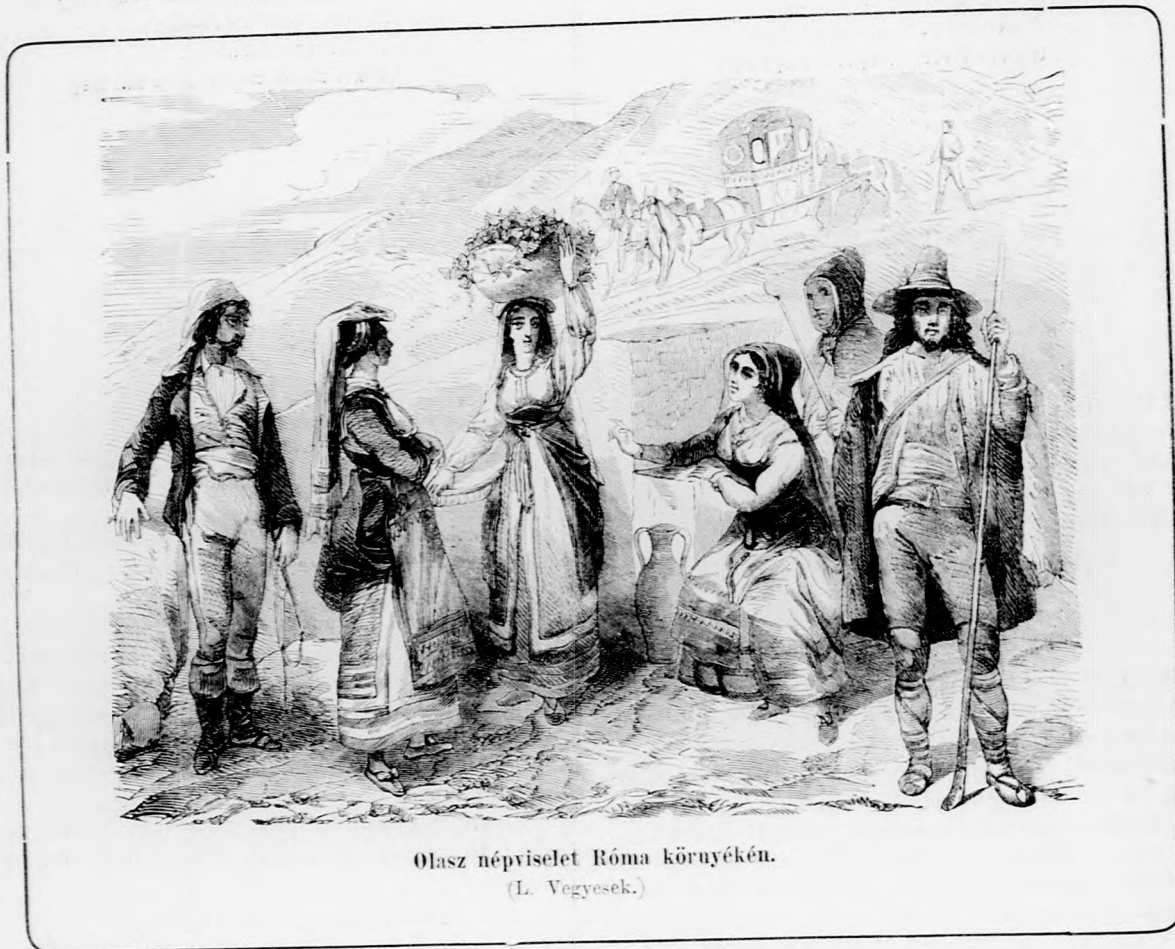
Mégis nehezen válik meg az anya szívére táplált gyermekétől, az anyai szeretetnek nincs határa, azért hasonlítja az Isten is szeretetét az emberek iránt az anyai szeretetével össze: de fájdalom nincs nagyobb az anyainál.

„Ah nem ismer oly anya
Mély szivbánatot,
A ki még nem sirata
Meholt magzatát.”

Azonban az idő legjobb orvosa az ily lelki fájdalomknál és az élő hit.

többet tud, díszekedik anyjának és testvéreinek; ha az Isten élet és módom lesz hozzá, papnak taníttatom; a hatodik már kezd futkosni, beszélni, mily kedves ilyenkor a gyermek! A hetediket karokon tartjuk még, ez a legkisebb, tehát szokás szerint a legkedvesebb, hanem azért higye meg, nem tudnék különbséget tenni köztök. Ebből láthatja, hogy nekem valamenyny kedves, és bár szegény vagyok, nem szívesen válnék meg egytől is. Jó az Isten, majd csak fölnevelem őket.

Ha tudná az anya: mi lesz gyermekéből idővel? Talán akkor nem örülne neki? Dehogy nem, az anyai szív szeretetének nincs határa; még akkor is szeretné, ha bizonyosan tudná, hogy a gyermek háládatlansággal fogja viszonzni szeretetét. Igaz, ezt egy anya sem hiszi, egy sem tud megbarátkozni azon gondolat-

Olasz népviselet Róma körülyékén.
(L. Vegyesek.)

Hogy a szülők nem tudnak különbséget tenni gyermekeik között, szeretet dolgában, bizonyítja azon eset is, midőn bizonyos falsi tanítót, hét élő gyermek apját, kérdeztem, melyik gyermekét adná oda szívesen a halálnak, körülbelül ezt felelte:

— Egyiket sem, mindegyiknek van oly tulajdonsága, mely szereteti: a legöregebb már a második gimnaziumi osztályba jár, ha én meghalok, ez lesz szegény családom oszlopa; a második az én nevemre van keresztelve, azért oly kedves; a harmadik leány, anyjának kedvence, halálra sirná magát érte; a negyedik éppen az én boldognit atyámra ütött, azokat az ételeket szereti, olyan szokásai vannak, még mikor fekszik is, kezeiket szépen feje alá teszi, éppen úgy, mint szegény apám; az ötödik most kezdi tanulni az a-b-c-t; van öröm, ha egy betűvel

tal, hogy gyermeke egykor engedetlen, háládatlan is lehet anyja iránt, pedig az igen gyakori eset napjainkban. Minden anya saját gyermekét tartja legszebbnek és legjobbnak.

Általános a panasz, hogy a régi patriarchalis családi élet bomladozásnak indul, a fiatalság nem tiszteli az öregeket, a gyermekek nem becsülik szülőiket, a szülői tekintély folyton kisebbedik; alig házasodik meg a fiu, már is külön válik szülőitől, nem gondolva az öregekkel semmit, ha nyomorban sinlődnek is; mert ő önálló, független akar lenni. E szomorú jelenség csak kifolyása a mai ferde irányu nagyon is enyhe nevelésnek. A humanus bána módot annyira viszik, hogy a fenytéket nemcsak az iskolából, de az apai házból is kiküszöbölik. — Meg is látszik az áldás egész társadalmi életünkön.

Eltételezve az Isten 4-dik parancsától, már a természet törvénye és a józan ész is sürgeti a szülők iránti háladatosságot. Szépen okadatolja ezt sz. Ambrus: „Tápláld atyádat és lásd el anyádat! S ha tápláld is anyádat, mégsem fizeted neki vissza azon fájdalmakat, melyeket érted elviselt; nem fizeted meg neki a tápot, melyet nyújtott, midőn éhezett, hogy netán romlott táplálékot szolgáltatson gyermekének. — Érted bűjtölt, érted evett; érted nem ette épen azon étet, melyet szeretett; érted ette azt, amit nem szeretett; érted virrasztott, érted sirt és te szenvedésében elhagyod? Oh fiu, oh leány! mily borzasztó ítéletet készítesz számodra, midőn anyádnak nem adod a szükséges ellátást! neki tartozol azzal, a mi van; neki azzal, a mi vagy.“

Az isteni Gondviselés intézkedése folytán gyakran törté-
nik az, hogy ki mivel vétkezik, áltál bünhődik. Mily keserves az a szülőkre nézve, ha gyermekök, kitől hálát, szeretetet várnak, hálátlan és engedetlen irányukban. Az ily háladatlan fiu el lehet készülve, hogy idő jártával, ha megöregszik, ő is hasonlót fog tapasztalni.

„Megállj! Szerencsétlen! eddig és nem tovább vonsoztam atyámat, midőn a te korodban voltam“ — mondá egykor Frieslandban az ősz atya, kit dühöngő fia hajánál fogva, házának küszöbéig vonsozt. Ez csak egy példa a sok közül. Az Isten nem felejt, azért is: „Gondod legyen atyádra annak öregségében és meg ne szomorítsd őt életében“, mondja a bölcs Sirákfi. Ezzel befejezem leveletem. — A viszontlátásig! — n.

Tizenkettedik évi tudósítvány

a legfőbbesebb Oltárszentség folytonos imálására és a szegény templomok felszerelésére Pesten alakult anyatársulatról 1870-diki november hó 6-tól 1871-ki november hó 6-ig.

(Folytatás.)

Ezen tárgyak a következő templomok közt osztattak szét:

I. Az esztergami egyházi főmegyében:

1. Bakabánya: 1 veesernyepalást, 2 magánstola, 4 oltárszolgai vörös öltöny 4 karinggel, 2 zászló.
2. Budán az irgalmas nénék kápolnája: 1 kehely.
3. Dejttha: 5 mise- és 3 karing, 4 corporale, 12 kehelykendő, 9 kéztörölő, 3 oltárterítő, 3 miseruha *), 1 veesernyepalást, 2 magánstola, 1 velum, 1 ciboriumköpeny, 1 bursa, 4 oltár-vánkos, 1 quadratum, 1 kehely, 1 füstölő tömjéntartóval, 4 gyertyatartó, 1 processiókereszt, 1 négyrudu mennyezet, 1 misekönyv.
4. Fekete-Kelecsény: 1 velum, 2 oltárszolgai vörös öltöny 2 karinggel, 1 füstölő tömjéntartóval.
5. Perlep: 1 velum, 1 quadratum, 1 pacificale, 1 misekönyv.
6. Hédervár: 1 mise- és 2 karing, 4 corporale, 12 kehelykendő, 6 kéztörölő, 2 miseruha, 2 magánstola, 1 ciboriumköpeny, 1 bursa, 1 quadratum, 1 misekönyv.
7. Hruszó: 1 mise- és 1 karing, 2 miseruha, 1 veesernyepalást, 1 missae defunctorum, 1 négyrudu mennyezet.
8. Kis-Vezekény: 2 vállkendő, 1 mise- és 1 karing, 2 corporale, 4 kehelykendő, 3 kéztörölő, 2 miseruha.
9. Valkőz: 2 miseruha, 1 veesernyepalást, 1 quadratum.
10. Köpösd: 1 veesernyepalást.
11. Nagy-Kálna: 2 miseing, 1 miseruha, 1 veesernyepalást, 1 velum, 1 misekönyv, 2 zászló.
12. Nagy-Lehota: 1 bursa, 1 misekönyv.
13. Néved: 1 miseruha, 1 oltárlámpa, 2 zászló.
14. Paczolaj: 3 canontábla, 1 kétrudu mennyezet.
15. Patta: 1 veesernyepalást, 3 canontábla.
16. Pesten az irgalmas nénék kápolnája a Ferenczvárosban: 1 ciboriumköpeny.
17. Pesten az irgalmas nénék kápolnája a Józsefvárosban: 1 miseruha.
18. Pesten a Mária-intézet kápolnája: 6 vállkendő, 2 mise- és 2 karing, 6 corporale, 12 kehelykendő, 6 kéztörölő, 5 miseruha, 1 magánstola, 1 bursa, 2 oltár-vánkos, 2 oltárszolgai vörös öltöny 2 karinggel, 1 oltárkereszt, 1 nagy fali feszület, 1 olaj-

festvény, 3 canontábla, 1 misekönyv, 1 missae defunctorum, oltárszengetyü.

19. Pesten a nt. sz. Ferencz-rendi atyák temploma: 12 vállkendő, 6 mise- és 6 karing, 12 corporale, 24 kehelykendő, 12 kéztörölő, 4 miseruha, 4 oltárszolgai vörös öltöny 4 karinggel, 2 misekönyv, 3 missae defunctorum.
20. Pesten a temetői kápolna: 1 miseing, 3 canontábla, 1 misekönyv.
21. Rarbach: 1 karing, 2 miseruha, 1 veesernyepalást, 1 velum.
22. Selmecezen az irgalmas nénék kápolnája: 2 vállkendő, 2 mise- és 1 karing, 1 oltárterítő, 3 miseruha, 1 kehely, 1 misekönyv.
23. Szécsény: 8 corporale, 3 mise- és 3 karing, 1 füstölő tömjéntartóval, 1 oltárlámpa.
24. Szomor: 1 miseruha, 1 veesernyepalást, 2 oltár-vánkos.
25. Zebegény: 1 miseruha, 1 veesernyepalást, 1 kehely.

II. A veszprémi egyházmegyében:

26. Alsó-Dörgies: 1 szentségtartó, 1 füstölő tömjéntartóval, 2 gyertyatartó.
27. Csicsó: 2 vállkendő, 1 miseing, 2 miseruha, 1 velum, 1 kehely, 1 ciborium köpenykével.
28. Juta: 1 miseing, 1 miseruha, 1 veesernyepalást, 2 oltár-vánkos.
29. Német-Szomajom: 1 oltárterítő, 2 miseruha, 1 veesernyepalást, 2 magánstola, 2 oltárszolgai vörös öltöny 2 karinggel.
30. Pápa-Teszér: 1 mise- és 1 karing, 4 corporale, 12 kehelykendő, 2 oltárszolgai vörös öltöny 2 karinggel.
31. Sármellék: 2 oltárszolgai vörös öltöny 2 karinggel, 1 kehely.
32. Szent-Benedek: 1 karing, 2 miseruha, 1 veesernyepalást.

III. A nyitrai egyházmegyében:

33. Alsó-Vesztencz: 2 vállkendő, 1 mise- és 1 karing, 2 corporale, 4 kehelykendő, 3 kéztörölő, 1 veesernyepalást, 1 misekönyv.
34. Beezkon a nt. sz. Ferencz-rendiek temploma: 8 corporale, 24 kehelykendő, 12 kéztörölő, 1 miseruha, 1 veesernyepalást, 2 dalmatika, 3 magánstola.
35. Bittsa: 1 négyrudu mennyezet.
36. Brodnó: 1 miseruha, 1 velum, a Föltámadottnak szobra.
37. Felső-Szucsá: 1 miseruha, 1 veesernyepalást, 2 oltár-vánkos.

*) Minden miseruha mellé egy pallakendőske adatott.

38. Krasznó: 1 miseruha, 1 velum.
 39. Lutissa: 1 ciboriumköpönyke, 1 oltárlámpa.
 40. Moraviko-Lieszke: 2 zászló.
 41. Ó-Beszterce: 1 miseing, 4 corporale, 1 bursa, 2 oltárvánkos, 1 misekönyv.
 42. Precsiny: 2 oltárterítő, 2 oltárszolgái vörös öltöny 2 karinggel.
 43. Schávnik: 6 vállkendő, 2 miseing, 4 oltárvánkos.
 44. Szlopna: 1 miseing, 4 corporale, 12 kehelykendő, 2 oltárvánkos, 1 quadratum, 1 oltárlámpa.
 45. Tissina: 6 vállkendő, 1 miseing, 2 oltárszolgái karing, 1 miseruha, 2 zászló.
 46. Vizsoka: 1 miseruha, 1 vecsernyepalást.
 47. Zubák: 1 kétrudu mennyezet.
 48. Zsolnán a nt. sz. Ferencz-rendiek temploma: 2 mise és 2 karing, 4 miseruha, 1 vecsernyepalást, 4 oltárvánkos.

IV. A vácsi egyházmegyében:

49. Erdő-Társa: 2 vállkendő, 1 miseing, 2 corporale, 4 kehelykendő, 3 kéztörő, 1 vecsernyepalást, 1 bursa, 2 oltárszolgái vörös öltöny 2 karinggel, 1 szeleneze az uti költségre, 1 füstölő tömjéntartóval, 1 misekönyv, 1 rituale.
 50. Az izsákpusztai missióállomás: 2 vállkendő, 1 mise- és 1 karing, 2 corporale, 4 kehelykendő, 3 kéztörő, 2 oltárterítő, 2 miseruha, 1 velum, 2 oltárvánkos, 3 canontábla.
 51. Jászkerkegyháza: 2 vállkendő, 2 mise- és 2 karing, 2 miseruha, 1 vecsernyepalást, 2 magánstola, 1 velum, 1 bursa, 1 quadratum, 1 kehely, 1 szentségtartó, 1 paczificale- 1 füstölő tömjéntartóval, 1 misekönyv, 1 missae defunctorum 1 rituale.
 52. Szent-Mártonkáta: 1 karing, 1 magánstola, 2 oltárszolgái vörös öltöny 2 karinggel.
 53. Új Pest: 6 vállkendő, 2 mise- és 2 karing, 4 corporale, 12 kehelykendő, 2 miseruha, 2 magánstola, 2 zászló.
 54. Vác-Szent-László: 1 ciborium, 1 négyrudu mennyezet, 2 zászló.
 55. Valkó: 1 velum, 1 rituale.

(Folytatása következik.)

Világító-torony a keresztény élet tengerén.

December.

Az igazság a gonoszak és tapasztalatlanoknak keserü. Valamely dolog végzése keserü, ha nincs annál az áhitat fűszere.

Minden keserüt és sulyosat türelemmel kell elviselnünk, ha üdvözülni akarunk.

Valamint a fősvények minél többet kapnak, annál többet kívánnak, úgy a büszke diésványok is annál nagyobb méltóságokra vágyakodnak, minél többet bírnak már.

A diésványó egy majom-neme a szeretetnek. A szeretet türelmes, hogy az örökkévalót elnyerje, a diésványó meg mindent eltűr, hogy mulandót nyerjen.

A szeretet eltűr mindent az igazságért; a diésványó meg mindent elszível a hiúságért.

Az igazán a nagy, ki mi nagyravágyást sem ismer.

A nagyravágyás megvet mindent, s nyugalmat nem ismer. A nagyravágyó a méltóságban inkább uralkodni, mint használni akar.

Hol igazi barátság áll fön, ott azon elv uralkodik: ugyanazt akarni s ugyanazt nem akarni.

Az igazi barátság az okosságtól vezetetik, az igazságtól kormányoztatik, az erőselekkütségétől őriztetik s a mértékleteségtől irányoztatik.

Az van egyedül, kinek ninesen barátja.

Szívsebeinkre nines erősebb s hathatósabb gyógyszer az igaz felebarát gyöngéd részvételnél.

A tökéletes szeretet barátságát mi távollét sem oldhatja fel.

Az igazi és tiszta barátság nem pénzért szolgál, hanem a jutalomrai tekintet nélkül tanusit szívességet.

Egy ember barátságaért az életveszélynek is kiteszszük magunkat, míg az Isten barátságaért néhány fillért is nehezünkre esik elveszteni, mi aztán csakugyan igen sajnós megsiratandó dolog!

HETI KRÓNKA.

Pest, dec. 8.

(—ss—) Egy nappal Pest városa legnagyobb közgyűlése előtt a „Pesti Napló“ ezt írta: „Ranolder veszprémi püspök ur nemrég azon indítványt tette Pest városának, hogy saját költségén kész a fővárosban katolikus leánynevelde állítani s azt saját költségén fentartani, ha Pest városa a szükséges telket ingyen adja az iskola számára. Pest város tanácsa ezen kívánságot pártolólak akarja a városi közgyűlés elé terjeszteni, s a kellő 300 négyszög ölnyi telek ingyenes megadását ajánlja. Miután a püspök ur által létesítendő leánynevelde apácák vezetése alatt álland s különben is határozott felekezeti jellemmel bírna, jónak látjuk ideje korán figyelmeztetni a városi képviselőtestületet, hogy a városi tanács által pártolt Ranolder-féle indítvány elfogadása nemesak időszerűtlen, hanem egyenesen az 1868. népiskolai (38.) tezik szellemébe, s a községekhez küldött miniszteri utasítás 15. §-ának szavaiba ütközik.“

Azonban a város tanácsának diéséretére legyen mondva, hogy nem engedte magát megrémíttetni. Ugyanis Pest városa folyó hó 6-kán tartott ülésében nagy többséggel elfogadta a

tanács javaslatát, mely szerint a ft. Ranolder János veszprémi püspök ur ő exejának nagylelkü alapítványa folytán Pesten felállítandó s a szürkenének vezetése alatt állandó leánynevelde számára a város által háromszáz négyszögölnyi telek ajándékozassék. Hiában ügykezett Sztupa, Simon Flórent és Mátyus Arisztid a tanács javaslatát megbuktatni. Egyikök azt hozta föl, hogy mit fog mondani az ország, ha Pest városa egy felekezeti iskolának ingyentelket ad? Ha a püspök leányiskolát akar Pest polgárainak ajándékozni, vegyen telket is, telik tőle. No de ezen s ehhez hasonló nevétséges ellenvetésekre a közgyűlés, mint másképp várni nem is lehetett, a javaslat elfogadásával felelt. 79 szavazat volt az elfogadás mellett s csak 32 ellene. A teréz-, jözsef- és ferenczvárosi katolikusok mind együtt szavaztak s velök szavazott még 2 protestáns is, — a javaslat ellen a protestánsokon kívül néhány g. kath. és kath. szavazott.

— Az országgyűlésen tegnap Lázár Ádám interpellálta a cultus és közoktatási minisztert a kolozsvári egyetem felállítására tárgyában. — Pauler Tivadar cultusminister válaszolván az említett interpellatióra, elmondá, mi-

szerint a kolozsvári egyetem felállításának első kérdését annak elhelyezése képezte. Miután a kormány megegyezett abban, hogy az egyetem a volt gubernium épületében helyeztessék el, most a tanügyi bizottság a további kérdéseket tárgyalja. Általában hiszi, miszerint még jelen ülészek alatt beterjesztheti a háznak a kolozsvári egyetem felállítására vonatkozó törvényjavaslatot.

— Az 1873-iki bécsi világkiállítás alkalmából a magyar koronaországainak méltó képviseltetésére, a kiállítók érdekeinek előmozdítására és a kiállítás körül felmerülő ügyek elintézésére egy országos kiállítási bizottság felállítása határozatván el, a keresk. miniszterium e bizottság tagjait már kinevezte s a névsor a hivatalos lapban közzététetett. A bizottságnak vannak központi és vidéki tagjai. A központi tagok száma 120 s képviselve van köztük az ipar, kereskedelem, nagybirtok, sajtó, művészet, tudomány stb. A vidéki tagok száma mintegy 160, s ezek közt az ország minden vidékének és minden gazdasági és iparágának képviselőit találjuk. — A bizottság első ülése folyó évi december hó 16-dikán délelőtt 10 órakor fog a Hungária-szálloda nagytermében Szilávy József kereskedelmi miniszter elnöklése alatt megtartatni.

— A porosz lapok igen rokonszenvesen szólnak gr. Andrássy körsürgönyéről, — azt a két állam közti barátságos viszonyok folytonos ápolása iránti kezeségnek mondják. Ezen politika iránt Andrássynak nagyrabecsült jelentékeny személyisége, valamint előbbeni politikai magatartása is kezeséget ad.

— Bécs. decz. 6. A bécsi „Presse“ című lap szerint az orosz kormány is képviselője által rokonszenves választ adott Andrássy köriratára.

— Az első diplomatiái lakomat Andrássy grófnak, mint külügyminiszternek tiszteletére, Bécsben az orosz követ, Novikoff adta, melyen a német, olasz, bajor követek és más diplomaták is jelen voltak. Általában jóra magyarázzák az orosz követnek e barátságos közeledését.

— Az orosz lapok folyvást lármáznak ellenünk. Okot ad nekik erre Andrássy külügyministersége. Most a magyar politika fog érvényesülni s a magyarok nem barátai az oroszoknak. A „Moskovskija Viedomosti“ konstantinápolyi levelezője is ettől fél, s már látja Konstantinápolyban a magyar követet. „Itt általában azon nézet uralkodik, írja a levelező, hogy a bécsi változások folytán új ármányok főképen Oroszország ellen lesznek irányozva. Végül ezt a jó tanácsot adja a magyaroknak az orosz lap: Barátságban a szlávokkal fentarthatnák mindenkor politikai létüket, holott ellenkező esetben összes erőlködéseik csak azt fogják eredményezni, hogy éppen azon állapotba jutnak, a melytől most rettegnek.

— Apponyi gróf nehezen lesz párisi követ; egyelőre az osztrák-magyar kormány nem biz meg nagykövetet a francia kormánynál.

— Viktor Manó f. hó 25-kén fogadta a római municipális képviselőt s ez alkalommal még ő szentsége a pápa hogylétéről is tudakozódott, s így végezte szavait: Valóban sajnálom, hogy ő szentsége oly makaesul bezárkodik a Vatikánba, mert csak egyszer kellene megkísértenie a kimenetelt és tapasztalnia, hogy nem fogoly, és teljes szabadsággal mozoghat Rómában. Bizonyára sajtószertű feltevés ez Viktor Manó részéről, ki kétségtelenül igen jól emlékszik a mult napok történetére, valamint azon eszközökre is, melyekkel e történetek előidézettek, hogy a pápa kimenetele által hallgatóságos bejegyztet adja a megtörténetekhez. Hisz Viszkonti Venosztá akkor nem késnék a világgal elhíttetni, miszerint a pápa „észre tért.“ Azon hatást, melyet

Viktor Manó a rómaiakra tett, legjobban jelzi egy római hölgy nyilatkozata: „Rut mint a halálos bűn“ s e mondás saját udvaroncjai által is igazoltatik, kik szerint ő: Ugyan rut, hanem jó.

— Belgium. A politikai válság váratlan fordulatot vett a korona közvetlen s bizonyos tekintetben alkotmányellenes beavatkozása által. Mindenesetre föl lehetett tenni, hogy a kabinetben bizonyos módosítások fognak történni; azt azonban senki sem várhatta, hogy szemben az utcai kravalokkal és demonstrációkkal az egész miniszterium elbocsáttassék. A király azonban mégis ezen föltűnő és veszélyes lépésre határozta magát, s mult hó 30-án d'Anethan miniszterelnököt, kivel már több nap óta nem beszélt, fölszólította a kabinet lemondásának benyújtására. A király határozatát d'Anethan báró a decz. elsei ülésben a következő szavakban adta tudtára a képviselőháznak: „Uraim! Miután a király tárczáinkat visszakövetelte, mi azokat ő felségének visszaadtuk. Ily körülmények között a kamra kétségtelenül szükségesnek tartandja magát elnapolni.“

— A burkus csatlósok antikatholikus körében. A párisi „Constitutionnel“ nyíltan kimondja, hogy a belga antikatholikus és szabadkőműves mozgalom, mely a liberalismus ürügye alatt a kath. miniszterium ellen demonstrált, Bismarck zsoldjában és pénzével eszközöltetett Németország érdekében, mely Belgiumot is elnyelni szeretné. És így Bajorországban is azon ő-katholikusnak nevezett mozgalom, mely a esalhatlanság ürügye alatt megindult, szintén burkus pénzen a jó katolikusok ellen azért rendeztetik, mert ezek hazájok függetlensége mellett és Bajorország beolvasztása ellen küzdenek. — Ezen fölfedezés miatt a bécsi burkus lapok dühöngnek; pedig a Constitutionnelnek igaza van, mert a bécsi antikatholikus mozgalom is, mely az ottani nemet-liberális sajtó által oly erősen támogatatik, nem egyéb, mint a vallás álarca alatt megkezdett szervezése egy hazaárulásra s Austria megdöntésére törekvő pangerman conspiratióknak.

— Párisban nov. 28 kán három communista végeztetett ki: Rossel, Ferry és Bourgoisy. Rossel (protestáns) halála előtt félórával ezt írta nagyanyjának: „Épen most vettem magamhoz Passa urral az Urvaesorát, s Isten ezen áldozást megáldotta. Ugy érzem magamat, mintha először vettem volna magamhoz az Urvaesoráját s én teljes hálával vagyok eltelve Jézus Krisztus iránt, hogy nekünk ezen jelvényt hagyta.“ — Lelkipásztorának egy levelet adott át, melyben kéri pártját, hogy ha valaha uralomra jutna, ne boszulja meg az ő halálát. Ez nem lenne méltó a szabadsághoz és harcossaihoz. „Én ítélem, írja lelkipásztorának, s most én ítéltetem. Rajtam beteljesedtek a szentírás szavai: „ne ítéltetek, s nem fogtok elítéltetni.“ — A kivégzés színhelyére való menetel alatt az őt kísérő lelkészhez így szólt: „Isten jó. Emlékezzék ön, hogy a haldokló hitküldérek a pusztában a köre, melyen lelkőket kiadák, e szavakat vészték: „Isten jó.“ Én is azt mondom: Isten jó, és én bízom Jézus Krisztusban. — Ferré ellenben teljesen hit nélkül holt meg. Az utolsó órában Folley abbéhoz, ki őt a vallásban vigasztalni akarta, így szólt: „Én ohajtok önnel beszélgetni, de csak mint barátommal, mint ez előtt: materialista voltam életemben s mint materialista akarok meghalni.

V e g y e s e k .

Az olasz népképviselőt igen festői, főként Róma vidékén. Mai képünk feltüntet néhány nőt, pástort, földművest s polgár-embert; a háttérben a római utazás módja is föl van tüntetve.

Rövid hírek.

— Ő Felsége báró Sina Simon, belső titkos tanácsos magyarországi nagybirtokosnak a tudományos és egyéb közhasznú czélok sikeres előmozdítása által szerzett kitünő érdemei elismerésül a Lipót-rend nagy-keresztjét díjmentesen adományozni méltóztatott.

— Az egri érsek ő nagyméltósága múlt hó 19-ről kelt alapító levelében az angol-kisasszonyok egri intézetében leendő négy leányka neveltetésére 16,000 frt alapítványt tett oly kijelentéssel, hogy ezen alapítványát az egyházmegyéhez tartozó Heves-, Borsod- és Szabolcs-megyéből, nem különben a Jász-, Kun- és Hajdu-kerületből egy-egy általa és utódai által kinevezendő növendék élvezze.

— Lénay gróf a miniszterelnökséggel együtt valószínűleg gróf Andrássy megüritült képviselői székét is fogja örökölni. Ugyanis — mint S. A. Ujhelyből írják — a választókerület mandátumával kínálta meg az új miniszterelnököt, kinek megválasztása, elfogadás esetén, biztosítva lenne.

— Főt. Bartakovics Béla egri érsek ur ő nagyméltósága a pesti oltáregylet szent ezéjainak előmozdítására 100 forintot, főt. Peitler Antal-József váci püspök ur ő méltósága 40 frtot kegyeskedett adományozni, miért az egylet részéről ezennel a legforróbb hála-köszönet mondatik.

— A Szent-László-Társulat f. hó 9-kén tartott választmányi gyűlésében, melyen a váci püspök, főt. Peitler Antal-József ő méltósága elnökölt, a tagok szép számmal voltak képviselve. Több beligazgatási ügy elintézése után, a váci püsp. ur átadott 300 frtot a folyóévre azon ismeretlen nevében, ki a Szent-László-Társulat Pécsen tartott közgyűlésén a csángók nevelési ügyének előmozdítására évenként 300 frt segélyt ajánlott föl. A választmány lelkes éljenzéssel adoit kifejezést az ismeretlen adakozó s az átadó iránti hála-jának; mi pedig úgy hiszszük, bizonyára nem csalódnunk, ha az adakozó s az átadó személyét egy és ugyanannak tartjuk. A választmány továbbá a következő adományokat szavazta meg: a klézsei (csángó) r. kath. templom részére egy olesóbszerű velum vételére a szükséges összeget; a pesti Mária-intézetnek 200 frt; Kordik községnek iskolaépítésre 200 frt; a b. gyarmati angol-szűzek intézetének 100 frt; Patta községnek templomjavításra 50 frt; Hátszeg községnek ugyanez élfra 100 frt; Misztótfalu községnek a templom belső feldíszítésére 100 frt; a pesti szervitarendűháznak két a magyar nyelv megtanulása végett idejött dunafejedelemségi passionista élelmezési költségeinek részbeni megtérítéseket 90 frt; a bukuresti seminarium részére, melyben több benszülött magyar ifju képezetik, 300 frt; a krajovai (Oláhorsz.) magyarországi illetőségű r. kath. községnek iskolaépítésre 150 frt; a pesti szürkenéneknek 300 frt.

— Decz. 1-ső napján hajnali 3 órakor Hód-Mező-Vásárhelyen földrengés volt.

— A határörvidéki zendülés elnyomásában részt vett katonák közül többeknek a király egyenkint 10 db arany jutalmat adott.

— A munka értéke. Egy font aranynek az ára körülbelül 600 frt, egy font vasé pedig mintegy 9 kr: de ha a vasból a legfinomabb órarugókat készítenek, ez esetben egy font vasból 8000 frtot lehet bevenni s ezt ha az aranyból a legfinomabb gyártmányokat készítenék is, nem lehetne elérni.

— Beküldetett: 1) „Ötváltozatu lant“ orosz Ádámától. A szerzőt, lapunk régi és buzgó munkatársát régóta biztatták tisztelői, hogy költeményeit összegyűjtve boesássa közre. Végre a közöshajnak engedett, s azokat a főnebbi ezim alatt boesátotta közzé. Hogy miért e mű „Ötváltozatu lant?“ Erre maga a szerző így felel: „Azért, mert ha az angyalok zengő nyelve, az orgona lehet 7-változatu is, miért ne lehetne a lant 5-változatu, hisz itt is van dur és moll stb. Az 5 változatu lant így van felosztva: emlék-, komoly-, kedélyes-, bú- és kegyeletes-lant. A költeményeket valódi gyönyörrel olvastuk, s nem kételkedünk, általános tetszéssel fognak fogadtatni. — A külső kiállítás is díszes. Megrendelhető az egri nyomdában. Egy példány ára 1 frt 50 kr.

2) Az „Uj Magyar Sion“ novemberi füzeté. Tartalma: Pázmány Péter diplomatiái küldetése Rómába. — Az oltár Blümhuber F-től. — Az Isten városa Jánosi Gusztávtól. — Az „Öntudatlan“ bölesészete Sölymostól. — Lamazon emlékirataiból. Radics Elektől. — Egy jezsuita Paraguayban Babóthy F-től. — Irodalom. Vegyesek. — E jeles folyóiratot buzgón ajánljuk a t. közönség további pártfogásába. Előfizethetni Esztergamban Zádori Jánosnál egész évre 6 forint. —

3) „Egyházi beszéd“, melyet Meszlényi K. első sz. miséje alkalmával mondott Peitler Ödön esp. pleb. sat. A dícsiretesen ismert egyházi szónok e kitünő beszédében alaptárgyul e két pontot vette föl: I. Mit kell a papnak keresnie? II. Amit keres, hogyan kell keresnie?

Pályázat.

A süködsi egyik altanító római katolikus magyar tanynelvű állomás üresedésbe jöven, arra folyó december hó 21-ig pályázat nyittatik. Ezen állomásnak évi járuléka 300 forint o. é. egy szoba lakásul, minden más egyéb ellátás nélkül. A pályázók köllőleg fölszerelt folyamodványaikat küldjék, Süködsre Pest megye utolsó posta helyben az iskolaszékhez. — Kelt Süködsön nov. 28. 1871. Kelen István, iskolaszéki elnök.

Előfizetési fölhívás

a

„KATHOLIKUS NÉPLAP“ 1872-dik évi folyamára.

Miután a t. közönség hozzászólt a lapokra postaszelvények utján fizetni elő, külön előfizetési ívet nem küldünk szét.

Tisztelettel kérjük pártoló közönségünket, hogy az előfizetést minél előbb megújítani, és a lap ajánlása által minél több új előfizetőt is szerezni sziveskedjék.

Előfizetési díj **vidékre**: egész évre 3 frt 40 kr, fél évre 1 frt 70 kr. — **Helyben**: egész évre 2 frt 62 kr., fél évre 1 frt 31 kr.

Az előfizetéseket bérmentve legalább is december hó 25-kéig — a Szent-István-Társulat igazgatóságához (Lövész utca 11. sz.) beküldetni kérjük.

Pest, 1871. decz. 9.

Füssy Tamás,
felelős szerkesztő.

Kiadja a Szent-István-Társulat (Lövész utca 11. sz.) — Felelős szerkesztő: Füssy Tamás.

Pesten, nyomtatott az „Athenaeum“ nyomdájában 1871. (Barátok tere 7-dik szám.)

Füssy Tamás